gældende, sidst under den afsluttende Militærdebat her i Tinget i Sommer, vil jeg gerne have Lov til endnu en Gang at stille denne Side af Forsvarssagen i Belysning, idet jeg stadig holder mig saa tæt som muligt op til den nationale Værdigheds Politik.

Forholdet er det, at Venstre i September 1920 gik til Valg med et udtrykkeligt Tilsagn til Vælgerne om, at Forsvaret ikke vilde blive reorganiseret uden efter Forhandling med Folkenes Forbund. Derefter har den højtærede Statsminister to Gange i Efteraaret 1920 bekræftet dette Tilsagn under Fremhævelse af, at vi maatte afvente Udarbejdelsen af en Fællesnorm fra Folkeforbundet til Vejledning for Staternes Rustningsindskrænkning. Og endelig har den danske førstedelegerede i Genf i Fjor paa sin Regerings Vegne stemt for en Folkeforbunds Resolution, der gaar ud paa, at Staterne i Overensstemmelse med Pagtens Artikel 8 skal opfordres til at give Forbundsraadet en Redegørelse for deres Syn paa de Krav, der maa stilles til det militære Værn af Hensyn til den nationale Sikkerhed og i Betragtning af de for hver Stat særlig foreliggende Forhold og dens geografiske Beliggenhed. En saadan Redegørelse erkendes at være en bydende Nødvendighed, hvis Folkeforbundet med mindste Udsigt til Held skal kunne udarbejde Plan til en fælles Norm for Rustningernes Indskrænkning.

To Gange i dette Aar er der saa fra Folkeforbundet blevet afkrævet den danske Regering en Redegørelse for de Krav, Danmarks geografiske og politiske Stilling rejser med Hensyn til dets nationale Sikkerhed. Begge Gange har Regeringen svaret undvigende eller slet ikke svaret, sidste Gang netop, medens Forsvarets Nyordning drøftedes her i Rigsdagen. Den danske Regering undlader i København at besvare de Spørgsmaal, som den i Genève som Medlem af Folkeforbundet har vedtaget at besvare, og samtidig foretager den det militære Reduktionsværk, som den højtideligt til Vælgere og Rigsdag har proklameret kun at ville foretage efter Forhandling med Folkeforbundet, hvorefter en fælles Norm for Medlemmerne af Forbundet fastsættes. 26 Stater, indbefattet samtlige Stormagter, havde afgivet den paakrævede Redegørelse, da Folkeforbundsforsamlingen tog Sagen op i September. Den danske Regering foretrak i Strid med givet Tilsagn til Befolkningen og dens Repræsentanter her paa Tinget, i Strid med sine offentlige Lovprisninger af Folkeforbundet, at obstruere stille og venskabeligt i Genève og at reducere Forsvaret paa egen Haand hjemme under en ganske uberettiget Paaberaabelse af, at Folkeforbundet stiller dette Krav. Endog i det sidste Møde her i Tinget om Forsvarssagen den 27. Juli undsaa den højtærede Statsminister sig ikke for at repetere dette miserable Paaskud, denne velberegnede Tilsnigelse. I Genève forfægtes Rettighederne som suveræn Nationalstat, hjemme forfægtes Pligterne som Folkeforbundsmedlem — alt paa Baggrund af partipolitiske Interesser og forfejlede internationale Forespejlinger.

Ingen ansvarlig Politiker kan regne med, at der ikke mere vil udbryde Krig i Europa, i hvilken Danmark kan blive inddraget, men han kan regne med, at det ikke vil ske i de nærmeste Aar. Det eneste rimelige havde derfor været at reducere Militærudgifterne midlertidig og indtil videre udskyde Afgørelsen af, om vi under Hensyn til de udenrigspolitiske Forholds Udvikling bør indrette vort Militærvæsen efter socialdemokratisk eller konservativ Model. Men vort Forsvar er blevet reduceret af Venstre udelukkende ud fra finanspolitiske og partimæssige Grunde, og samtidig er det blevet desorganiseret definitivt paa Grund af Mangel paa en hvilken som helst militærpolitisk Plan eller udenrigspolitisk Opfattelse.

Men nu, da Folkeforbundet for tredie Gang efter fornyet Vedtagelse i Forbundsforsamlingen retter Opfordring til den danske Regering om at afgive den paakrævede militærpolitiske og udenrigspolitiske Redegørelse, vil jeg minde den høje Regering om, at Folkeforbundet er en Institution, som bekender sig til Offentlighed og Demokrati, og som af den danske Regering ønskes udviklet paa Grundlag af disse Principper. Det er derfor Regeringens simple Skyldighed at meddele Rigsdagen de Svar, den har givet og vil give paa denne af den selv vedtagne Henvendelse fra Folkeforbundet, og som det havde været dens Pligt at underrette Rigsdagen om i Tide, da den i Strid med givne Tilsagn omdesorganiserede vort Forsvar uden Hensyn til Folkeforbundet. To Maaneder efter, at Regeringen og de borgerlige Partier, Forsvarsvennerne, har vedtaget for 30 Mill. Kr. at organisere et Forsvar, som ingen Statsmand med politisk Ansvarsfølelse for sit Folk kan forsvare at benytte til Krig, deltager samme Regerings delegerede i Folkeforbundets Militærudvalg, hvor der vedtages følgende Konklusion som Kvintessensen af Udvalgets militærpolitiske Overvejelser — med den højtærede Formands Tilladelse maa jeg maaske citere det, det er ganske kort —: